

Szépvasárné tabáni kocsmái

Volt nekünk egy ismerősünk a Tabánban, akinek a kedvéért valaha bejártunk minden kocsmát. „Szépvasárné”-nak hívták, és mindig más kocsmában lehetett megtalálni, mert ő maga is szeretete a kocsmárosokat, akik a kedvéért néha jó bort is tartottak. Ha nyaranta (de néha télidőben is) titokban megtudni akartuk, hol mérik mostanában a jó bort a Tabánban: csak azt kellett kivizsgálni, mely kocsmát látogatja Szépvasárné. Egykor operaénekesnő volt, de nem tetszett neki a színházi élet: komoly háziasszonynak született, aki maga jár vásárolni a piacra, maga főzte meg Szépvasárnak, az urának az ebédjét, a vacsoraharang mindig otthon találta egy hegynek kanyarodó utcácska virágos ablakai mögött, és az ablakból legfeljebb Szépvasárné nyújtogatta kifelé a csibukját, amíg a vacsora elkészült. S bizonyára a házikó csudálkozott legjobban, amikor önkéntes dalárdisták stációt tartottak a kanyargós utcácskában (azt hiszem: Aranykakas utcának hívták), hogy az éjféle órában elismerésüket fejezzék ki Szépvasárnénak, mert jó kocsmába, jó bormérőbe igazította őket.

Hát mikor járt ez a példás, erkölcsös gondos háziasszony a tabáni kocsmákba, hogy borukat kóstolgassa, kocsmárosait új

nótákra tanítgassa, borívóit a város minden részéből összegyűjtögesse? Mindig, amikor nem volt otthon Szépvadász. Mindig, amikor a „szolgálatnak”, a „hivatalnak”, a „háziasszonyi kötelességteljesítésnek” vége volt. Nyomban tabáni kocsmárosok voltak a barátai, büszke volt rájuk; a kocsmárosok mindig meghallgatták véleményét újonnan vásárolt boraikról, megkérdezték nézetét adósaikról, sőt még azon újonnan feltűnedezett vendégekről is, akik a kocsmák magános sarkait keresték eleinte, hogy estére a bormérés közepére ugorva, hetykén megkérdezzék: ki a legény a csárdában?

{ 172 }

Szépvadászné, egyébként csinos, kellemes, jókedvű asszony-ság, mindent tudott, mindenkit ismert: véleményt mondott a borról, véleményt a vendégről, határozottan, komolyan beszélt, nótákat énekelt délelőtt és délután, a legerősebb bor sem ártott meg neki, mindig tiszta, mindig kellemes volt, még ha a régi bécsi fiákeresek táncát mutatta be a pádimentumon, barátnői voltak a kocsmárosnék is, mert kitanította őket arra az eljárásra, mit kell a férjekkel csinálni, mielőtt otthonról eleresztenék őket borvásárlás címén ismeretlen falvakba vagy valamely régi kamerád meglátogatására a veszélyekkel teli pesti fővárosba. „Csak meg kell mérni az öreget, mielőtt eleresztenétek!” – biztatta Szépvadászné a kocsmárosnéket. – „Azért nincs baj soha az én házaseletemben.”

A kocsmárosnék szívesen hallgattak Szépvadászné praktikus tanácsára, és bizony Krausz Poldinak a mérlegre kellett lépni, ha már a bajuszát kezdte pedregetni az ivó mellett, titokzatos nótákat dűnnyögött, és ravaszkodva káromkodott, hogy már fogyatékán van a zsámbéki bora.

Természetesen mi hallgattunk Szépvadásznéra, amikor a különböző tabáni kocsmák előnyeit és hátrányait magyarázta délelőttönkint, a piacról jövet, kosarával megállván a divatos kocsmá-ivóasztala mellett.

– Nem kell komolyan venni az életet, csak a jó bort kell mindig keresni – mondá Szépvadászné.